

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 15.

Den 1. Mai 1866.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Regjering.

Tale af Eldste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltjøstads
Søndagen den 14de August 1859.

(Fra „Journal of Discourses.“)

(Fortsat fra Side 214.)

Midt under disse høist umenneskelige og strækelige Forfølgelser forlangte de Forenede Stater, at fem hundrede af disse lidende, omvankende Landsflygtige skulde forlade deres Familier paa Sletterne, hvor de vare omringede af de Vilde, uden Beskyttelse og Levnetsmidler, for at være med i Nationens Krig i Mexiko. Efter utrolige Strabadser og Lidelser ankom en Flot af de første Hellige hid imellem disse Bjerge i 1847.

Vore Forfølgeres Diemed i at drive os herhen var at ødelægge Kirken. De troede os med en fuldkommen Udryddelse, dersom vi standsede inden vi kom hid imellem disse Bjerge. De troede, at naar vi engang vare her, maatte vor Undergang være uundgaaelig. „I denne fortorrede og golde Ørken kunne de ikke ernære sig; de ville strax blive ødelagte af Hungersnød, og da blive vi af med dem.“ Saaledes ræsonerede Fjenden. Dette var

deres Fortventning; men Herren havde noget Andet i Sigte, da han tillod, at vi bleve drevne op i denne høie Bjergegn; han havde i Sinde at opfylde Daniels Propheeti med Hensyn til den lille Steen, som han vilde skulde komme til at være paa et passende Sted, hvor den kunde blive fuldkomnere tilbannet og udviklet til den Dag, da den skal blive afhuggen fra Bjerget for at opfylde Jehovas Hensigter og selv blive til et stort Bjerg, der skal opfylde hele Jorden.

Saalange Stenen var nede i hine lave Lande, var den ikke paa sit rette Sted; den var dengang ikke fuldkommen tilbannet. Man drev os op imellem disse Bjerge, og da vi kom hertil, fandt vi nu og da en liden Dal, som var saa bedækket med Græsets (et Slags store Græshopper) at vi neppe kunde see det fortorrede Græs, ligesom vi ogsaa her og der kunde træffe paa en enteltstaaende Buss.

Det var noget Stræffeligt for Mange, ikke at see Andet end fortorret Græs, ufrugtbar Jordbund og en Mængde Griske, der fortærede al Plantevæxt. Vi begyndte at bygge Huse. Dog, det er ikke nødvendigt at gjøre en fuldstændig Skildding angaaende vort tolvbaarige Ophold her. Sku omkring overalt i dette Territorium; betragt de blomstrende Settlementer, der strække sig i en uafbrudt Række i omtrent 400 Mile (engelske fra Nord mod Syd. Betragt denne Stad for Exempel. Ere ikke vore hyggelige Bygninger, vore offentlige Arbejder og vor Feimadstriden i enhver Retning et useilbarligt Vidnesbyrd baade for Himmel og Jord, Gud, Engle og Mennesker om, at de Sidste-Dages Hellige have været et slittigt Folk, om det end ikke beviser noget Andet? Betragt det Arbejde, som maa udføres her, hvilket ikke behøves i de mere frugtbare Egne. Man behøver tre Dage for at hente et lidet Læs Brænde fra de næsten utilgjængelige Bjergkløfter; man maa vande Jorden og anvende næsten ligesaa meget Arbejde paa dette alene, som en Landmand i Illinois vilde behøve paa et heelt Aars Abling. Fraseet dette, betragt blot de mange Stæder, hvilke ere fremstaaende ligesom ved en magisk Kraft, — og de Tusinder af Huse, der ere opførte, blandt hvilke mange ere store og beqvemme, og maae ansees for pragtfulde for et nyt Land.

Alt dette har været udført i det korte Tidsrum af tolv Aar. Af hvem er det blevet udført? Af et nedtraadt, forfulgt Folk, som fem Gange er blevet drevet fra deres Hjem og Avlsgaard, og som har lidt Tab for flere Millioner. Vi kunne her fremsætte det Spørgsmaal: Have de Sidste-Dages Hellige haft megen Tid til at gjøre Dndt, om de end havde været tilboelige dertil? I ville i Almindelighed finde, at et Folk, som er slittigt og

arbejdsomt, ogsaa er et moralsk Folk, og at Saadanne, der bestandig ere i Virk-somhed og maae anstrenge deres legemlige Kræfter fra den tidlige Morgen til den sildige Aften — som uaget deres trætte Lemmer ligesaabel om Natten som om Dagen maae vande deres Marler og ere nødt til at hente Brænde og Lømmen fra Bjergene, hvorved de ere udsatte for Nattens Kulde og Uveir, ikke kunne have megen Tid til at tænke paa at begaae Dndt. Derimod paa den anden Side, I kunne gaae ud iblandt Nationerne, hvor man finder Folk, som synes ene og alene at leve for at spise og drikke og gjøre sig Livet behageligt, og hvad finde I der? Alstens Dndt, Drukkenfab, Bellyst, Gudsbespottelse og Alt, hvad der kan nedværdige Mennesket. Nogle Faa af saadanne døne og ørkesløse Lediggjængere kunne optænke mere Dndt i fire og tyve Timer end et heelt Folk af Hellige vare istand til i fire og tyve Aar.

Men Djævelen er nu ligesaa rasende, som han nogensinde har været; hans Vrede er ikke ophørt. Han er nu ligesaa og endnu mere forbittret, end dengang vi vare i Staterne. Vore Fjender sige: Vi troede, at de nødvendigheds maatte omkomme i denne Orsen; vi antog, at der ikke kunde vogt et eneste Kornag i Klippebjergenes Dale og at vi vare visse paa at blive af med dem, naar vi først fik dem derhen. Men see, hvorledes de trives! Hvad skulle vi nu gribe til? Vi kunne ikke nu inden Frokost organisere en Pøbelhob og gaae imod dem, ligesom vi gjorde i Missouri og Illinois. Der kan nu ikke være Tale om Pøbel. Vi maae nu see at opfinde en eller anden Sag imod dem, der kan have nogen Sandsynlighed for sig, for at faae Folk til at troe, at vi handle i Medhold af Loven. Vi maae under enhver Omstændighed forfølge dem. Saaledes tænkte vore Fjender, og

de Embedsmænd, som vare her, satte afsted for at udsprede altsens daarlige Nygter, hvilket baade de selv og enhver Anden vidste var Logn, og siden er det blevet beviist for hele Folket, at det var saaledes.

Uden at nedsætte nogen Undersøgelses-commission og uden den mindste Underretning udsendte Regjeringen i Washington en Armee, medens hele Nationen saavel som Soldaterne truede de stakkels Indbyggere i Utah med Odelæggelse og Dod. Posten blev tilbageholdt, og der hengik flere Maanedes, inden de fredelige og flittige Indbyggere i dette Territorium fik vide, at der var nogen Armee i Anmarsch, eller at der var foresaldet Noget, som kunde forstyrre det fredelige Forhold mellem os og Regjeringen i Washington. Under disse Omstændigheder fattede vi den Beslutning, med Taalmodighed at oppebie Tiden, da vi kunde faae officielle Efterretninger om Regjeringens og Armeens Hensigter. Efter Guds Forsyns Styrelse naaede ikke Armeen vore Settlementer til den Tid, man havde haat isinde, men først den følgende Sommer. Det kom ikke til nogen Træfning, der blev ikke udgydt Blod, og vi leve endnu. Da der kom Besuldmægtigede fra Washington, erfarede vi for første Gang, at det Hele havde været en Misforstaaelse, og at Præsidenten ikke agtede at gjøre Folket i Utah Noget, men at han blot onstede at oprette nogle Militairposter der.

Derfor hele Folket var blevet underrettet om dette eet Aar tidligere, hvilken Forstyrrelse og Ophidselse havde man ikke da undgaaet? Men Præsidenten drev uden Tvivl denne Spog paa Nationens Bekostning. Guds Rige er bestemt til at bestaa evindeligt, og vil komme til at opfylde hele Jorden. Hvorledes er det nu med vore Tjender? De have prøvet paa at gjøre os Noget, men vi ere dog endnu

her imellem disse Bjerge, og om end ikke saa var, vilde dog Guds Rige rulle fremad. Vi ere endnu i Besiddelse af vore Avls-gaarde og ere endnu ilive, men om end Halvdelen af os vare dode, vilde dog Guds Rige stride fremad, — og endnu ere ikke vore Huse nedbrændte, vor Afgrøde odelagt eller vort Dvæg dræbt, men om saa var, saa vilde dog Guds Rige alligevel rulle fremad. Hverken de Forenede Stater eller hele Jordens Armeer kunne odelægge Guds Rige. Alt hvad vi forlange med Hensyn til os selv er, som jeg allerede har sagt, de Rettigheder, hvilke ere os sikrede i den amerikanske Constitution. Vi forlange ikke andre Rettigheder end dem, hele Folket nyder overalt i de Forenede Stater, og selv disse Rettigheder trygle vi ikke om, thi de tilhøre os, uden at vi behøve at bede om dem. Vi ville ikke nekbærbige os saa meget, at vi skulde trygle Congressen i de Forenede Stater om at faae de Rettigheder, som vi allerede ere i Besiddelse af, og hvilke tilkommer enhver amerikansk Borger i dette Land, hvor man praler saa meget af sin Frihed.

Hvad! Skulde vi bede om det, der er os sikret i vort Lands Constitution, og som blev kjøbt til os med vore ædle Forsædres Blod. Nei, vi ville aldrig gjøre det. Vi ville forsvare de Rettigheder, som tilhøre os, og nyde dem, indtil vi blive dem berøvede med Magt, og dette er den Følelse, der skulde besjæle enhver amerikansk Borger. Enhver Mand i de Forenede Stater, som har det allermindste af Frihedens Blod i sine Aarer, skulde søge at bevare vort Lands Constitution og Love, og burde agte dem som den bedste Beskyttelse imod Undertrykkelse og Tyranni samt om det var nødvendigt, forsvare dem mod Vold indtil det Yderste. Vi burde forsvare vore Rettigheder, saalænge der flyder en Draabe Blod i vore Aarer og sige: „Disse Rettigheder

tilhøre os, og vi ville forsvare dem eller døe." Dette er mine Følelser.

Guds Rige er her. Er det et Theokratit? Ja, forsaavidt vore kirkelige Anliggender angaae. Er der Noget i Constitutionen, der kan hindre os i at antage hvilkesomhelst Lov; vi behage, med Hensyn til vore kirkelige Institutioner, saalænge vi ikke trænge de Forenede Staters Love eller overskride de Rettigheder, som ere garanterede i den amerikanske Constitution? Nei. Hvad er der sikret os i den dyrebare Skat, som er os overleveret af vore Fædre? Den giver ethvert religiøst Samfund, enten det er stort eller lidet, Ret til at organisere sig og til at antage saadanne kirkelige Love, som dets Medlemmer finde for godt, og Ingen har Ret til at forstyrre dem. Underkaste vi os de borgerlige Love? Ja. Uagtet Gud har givet os Love for Kirken, saa har han ikke fritaget os for at adlyde den borgerlige Lov. Vi ere ligesaa forpligtede til at rette os efter Constitutionen og de Forenede Staters Love, som Indbyggjerne i Kansas og ethvert andet Territorium i dette Land. Have vi i nogenomhelst Henseende overtraadt Landets Love? Dersom vi ikke have, da tilkommer det os at nyde den samme Frihed som andre amerikanske Borgere, og Ret til at dyrke Gud efter vor egen Samvittigheds Bydende. Undersøger „Lærdommens og Pagtens Bog," gjennemlæser alle dens Afdelinger, og I ville finde, at Herrens Røst har lydt til Menneskene: „Saa siger Herren." Denne Bog er Herrens Ord; det er en Lov, som er givet til denne Kirke, og han siger i den: „I ere skyldige til at holde Landets Love, og den, som holder min Lov, behøver ikke at bryde Landets Lov."

Herren har ikke sagt til de Sidste-Dages Hellige: „I skulle gaae tvertimod alle menneskelige eller borgerlige Love,

men han har befalet just det Modsatte." Han har givet os disse himmelske Love som en Rettesnor for Kirken, medens den var i sin Barndom, og ved at følge dem overtræde vi ikke Landets Love. Altså er „Mormons Bog," hvilken indeholder en theokratisk Lov til at regjere Guds Hellige. Kunne I finde Noget i denne Bog, som staaer i Modsetning til den amerikanske Constitution eller de Forenede Staters Love.

Hvori overtræde vi nu, idet vi oprette en theokratisk Regjeringsform inden denne Republiks Grændser? Vi trænge ikke Lovene mere end Methodisterne, Baptisterne eller ethvert andet Religionsparti. Alle have lige Rettigheder. Jeg vilde være ligesaa villig til at gribe til Vaaben for at forsvare Presbyteriaerne eller enhver anden Sekt paa det amerikanske Fastland, thi de have Alle de samme Rettigheder, som de Sidste-Dages Hellige, og derfor burde de være beskyttede formedelst samme. Jeg veed ikke Alt, hvad der skal stee i Fremtiden, men der er forudsagt i Daniels Propheti, at den lille Steen vil slaae til Billedet paa Fødderne og sonderknuse dem tilligemed Fernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet, saa at det hele Billede vil styrte sammen. Dette er endnu ikke gaaet i Opfyldelse. Uagtet vi ikke vide Alt, hvad der skal stee, saa vide vi dog Get, og det er, at dersom vore Medborgere i de Forenede Stater vilde lade os i Fred, vilde viselig vi lade dem vederfares det Samme, og vi skulde gjøre dem Godt, men dersom de paa en uretfærdig og ulovlig Maade vedblive at forfølge os, veed jeg ikke, om vi ikke engang komme til at prøve paa at opfylde det, som er udtalt i Prophetierne. Dersom de forsøge at undertrykke os og ville bringe os i Trældom samt berøbe os vore Rettigheder, som ere os tilsikrede i Constitutionen, veed jeg ikke, om ikke den store

Zehovah har isinde at gjøre mod dem det Samme, som de vilde gjøre mod os, dersom de havde Magt dertil; ei heller veed jeg, om ikke vi som amerikanske Borgere engang ville blive nødte til at rejse os for at forsvare vore Rettigheder og opfylde det, som er talet ved de gamle Profeter, medens vi i et saadan Tilfælde kun vilde handle i Egenstaaelse af Selvforsvar. §

Vi agte at forsvare de Forenede Staters Regjeringsform og Constitutionens Grundsætninger. Den blev givet formedelst Inspiration til vore Forfædre i den udtrykkelige Hensigt at staae ethvert Menneſte i Samsundet borgerlig og religiøs Frihed. Kunne Afgudsdyrkere komme her og bygge et Tempel, hvori de kunde tilbede deres Afguder? Ja. Reiser til Californien, og der vilde I finde et Saadant, der er blevet opført af Chineseerne, som der tilbede stumme Afguder. Man begyndte at anlægge Sag mod dem, men Dommen lød, at saafremt de ikke krænkedes Andres Rettigheder, havde de Ret til at dyrke deres Afguder. Hade Afgudsdyrkere Ret til at udøve deres Religion her? Er det tilladt Mohamedauerne at komme her med deres mange Hustruer? Efter Constitutionen have de Ret dertil, men de enkelte Stater have tilladt sig at udgive constitutionelsfridige Love, som berøve Menneſtene de Rettigheder, hvilke Constitutionen garanterer enhver amerikansk Borger. Disse Love tvinge Mohamedaneren til at stille sig fra alle sine Hustruer med Undtagelse af een, thi ellers vilde man indespærre ham i Fængsel for flere Aar. Saadanne Love ere egne til at sønderrive de Baand, som sammenknytte Familierne, og til at bringe Manden til at forskyde sine Børn og udstøde dem i den vide Verden — faderløse og ubeskyttede. Man siger til Mohamedaneren: „Du kan gjerne boe her i Missouri

eller i hvilken som helst anden Stat, naar Du blot vil gjøre dette.“

Hvilken underlig Frihed! Skal for den Stat, der udgiver Love, som ere tværtimod Constitutionen. En saadan Frihed er i Sandhed ikke meget værd. Ifølge Constitutionen har ikke nogen Stat Ret til at blande sig i dens Borgeres huuslige Anliggender, enten man saa har een eller flere Hustruer. Man har ikke mere Ret til at kaste en Mand i Fængsel, fordi han har flere Hustruer, end man har til at fængsle Nogen, fordi han har mere end eet Barn, eller som man har til at straffe en Slavehandler, fordi han har mere end een Slave. Den samme Constitution, som beskytter disse, beskytter ogsaa hiin. Hvad vilde I tænke, om der udkom en Lov, der forbød at have mere end eet Barn? Og dog vilde en saadan Lov ikke være urimeligere eller mere uretfærdig end de Love, der forbyde Polygami.

Mohamedaneren kan komme til Utah med sine Hustruer, og enhver Anden kan komme der, uden at hans Familie bliver opbrudt, hans Hustruer revne fra ham og hans Børn kastede ud i den vide Verden. „Kom til Utah,“ og saalænge det staaer i vor Magt at vælge vise Lovgivere, vilde vi beskytte Eder i Eders huuslige Rettigheder ifølge Landets Constitution.

Af det, der er blevet sagt, begynde vi at forstaae Lidt med Hensyn til Guds Rige. Det skulde først fremstaae imellem Bjergene, lig en Steen, og efter som det ruller fremad, vil det tiltage i Storhed og Magt, indtil det i Herrens egen beſtjerte Tid skal blive ligesom et stort Bjerg og opfylde hele Jorden. Og naar Herren kommer, siddende paa sin Herligheds Throne midt iblandt de himmelske Hærskarer, skal ethvert Die see ham, og Enhver høre hans Røst. Da skulle alle de Hovmodige og Ugudelige, og Alle, som ikke give Agt paa Profeters og Apostlers

Rost, blive fortærede; da skulle alle Stammer, Tungemaal og Folk, som ere tilovers paa hele Jordens Overflade, tjene og adlyde Herren; da skal der ikke være Sekter eller Partier, ingen Afgudsdyrkere eller vildfarende Hedninger; da skal denne Forudsigelse af Zacharias gaae i Opfyldelse: „Og Herren skal være Konge over al Jorden; paa den samme Dag skal Herren være Gen og hans Navn Gt.“ (Sach. 14, 9.) Da skal Guds Kundskab skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

Men fra Guds Riges første Begyndelse og til dets endelige Seier vil det gradvís stríde fremad i Storhed og Magt. Mange af de Hellige ville komme til at see Herren, længe førend han kommer i Himmelenes Skyer. De Hellige ville inden den Dag komme til at faae stor Magt og skulle regjere paa Jorden. Zion skal udsende sine Love og Fredsømsmænd til at beskytte enhver Sekt og ethvert Menneſte i deres Ret til at adlyde Gud efter deres Samvittigheds Bydende, hvilket blev saa tydeligt og med saa stor Veltalenhed udviklet af vor elskelige Præsident for fjorten Dage siden. Saalænge der gives Tid, skalde Menneſtens Handlefrihed beskyttes; men naar Erkeengelen kommer til at staae paa Jorden og Havet og skal sværge ved ham, som leber i al Evighed, at der ikke mere skal gives Tid, da vee de Ugudelige og dem, som have forkastet Herrens Tje-

ner, thi de skulle blive fortærede for medelst Glandsen af hans Herlighed, naar han kommer, og straffede, fordi de have misbrugt den moralste Handlefrihed, der var dem given, og i hvis Udøvelse de have været saa omhyggelig beskyttede for medelst Zions Love.

J kunne see den Forskjel, der existerer mellem det Tidrum, i hvilket Guds Rige er i dets første Opkomst og Udvikling, og den Tid, da Guds Rige i Himmelen skal komme og forenes med det, som er her paa Jorden, og alle Himmelenes Kræfter aabenbares paa den forvandlede og helliggjorte Jord. Maa Herren vor Gud, vor Konge og Lovgiver, velſigne os. Maa han have sit Die henvendt paa de Oprigtige, paa det Sandhedens Ord kunde gennemtrænge dem, og maa den Hellig-Lands Kraft gennemstrømme dem. Maa Herrens Aand hvile nægtig paa de Sidste-Dages Hellige. Maae de være udrustede med hans Kraft og den Retfærdighed, som er af Gud. Maae de være fulde af Tro, ligesom de Hellige i Enochs Dage, saa at Himlene kunde iklæde dem Guds Herlighed, og maae de stríde fremad og vinde Seier, indtil alle Menneſtens Traditioner, alt Ondt og alle deres Synder og Vederstyggeligheder blive bortseiede fra Jorden, og Kongernes Konge og Herrernes Herre kommer til at regjere triumpherende ved sin almægtige Kraft. Amen.

Saliggjorelsens Plan.

(Fra „Millennial Star“)

Saliggjorelsens Plan, saaledes som den lærtes af Jesus og hans Apostler for næsten nitten hundrede Aar siden, og saa-

ledes som den nu i vore Dage læres af Guds Tjenere, var i sig selv simpel, tydelig, fornuftig, ophøiet og skjøn, og saa-

rede fuldkommen til dens Bestemmelse: Mennefteslægtens Frelse og Ophøielse. Ei heller gives der nogen anden Naade eller nogen anden Plan, hvorved Menneftene kunne blive frelst, thi der er kun een Herre, een Tro og een Daab, ligesom der er een Gud, Alles Faber, som er over Alle og omkring Alle, hvilken i sin uendelige Wiisdom styrer og regierer alle Ting efter sit eget Velbehag. Apostelen Paulus siger i sit Brev til Galaterne: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Christi Naade, til et andet Evangelium, endog der er intet andet, kun der ere Nogle, som forvilde Eder og ville forvende Christi Evangelium. Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiker Eder det, han være en Forbandelse! Som jeg sagde, saa siger jeg igjen: Dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end I have annammet det, han være en Forbandelse! Jeg bevidner Eder, Brodre, at det Evangelium, som er prædiker af mig, er ikke Menneftelære; thi hverken annammede, ei heller lærte jeg det af noget Mennefte, men ved Jesu Christi Aabenbarelse.“ Saliggjorelsens Plan er fuldstændig og fuldkommen; der behøves ikke at lægge Noget til eller tage Noget fra. Den er en fuldkommen Frihedens Lov, der har sit Udspring fra ham, som er Kilden til alt Lys og alt Godt, og hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omfjættelse. Saliggjorelsens Plan blev ikke fastsat og aabenbaret for kun at frelse en Deel af Adams Afkom, men alle Mennefter, forsaavidt de vilde ydmyge sig og adlyde Evangeliet, ikke alene dem, som nu leve, men Enhver, der har levet i henderundne Tider, tilligemed Alle, som her-efter skulle faae Liv og Tilværelse paa denne Jord. Naar Apostelen Paulus i

det Ate Capitel i Brevet til Hebræerne taler om de haardnakke og vantroe Jøder, siger han: „Thi ogsaa for os er Forjættelsen forkyndt, ligesom for hine, men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen hos dem, som hørte det,“ — og paa et andet Sted siger han: „Men da Gud forudsaa, at Hedningerne skulde retfærdiggjøres for-medelt Troen, forjættede han Abraham forud: I Dig skulle alle Folkeslag velsignes.“ Disse og mangfoldige andre Skriftsteder bevise klarligen, at der kun er een Plan, ved hvilken Menneftene kunne opnaae Salighed, og Jesus siger, at hvo, som ikke gaaer ind igjennem Døren, men stiger andetsteds over, regnes lige med Tyve og Røvere og ville faae Lon efter deres Gjeringer, og derfor maa Enhver, som onfter at blive frelst, undertaste sig Guds Love og Befalinger. Denne Saliggjorelsens Plan har Gud efter sin uendelige Barmhertighed aabenbaret til det salbne Mennefte i de forskjellige Udbelinger, saa det kunde blive istand til at see sin sande Stilling og komme til at forstaae Guds Hensigter med det — samt for, at det kunde hæve sig fra dets nuværende lave og nedværdigede Standpunkt, indtil det kunde opnaae en Plads iblandt Guds Sønner og Døttre. Det er sandt, Menneftene kunne selv „udhugge sig Bronde, men de ville ikke give Vand;“ de kunne udkaste Planer og danne Læresystemer, men de ville ikke kunne frelse dem, da de, om de end have Gubfrygtigheds Skin, dog ere uden dens Kraft, og ere klare Beviser paa den menneftelige Daarstab. Jo noiagtigere vi undersøge Evangeliets Grundsætninger, jo bedre kunne vi see dets Skjønhed, Harmoni og Fortrinlighed, og desto bedre kunne vi see Menneftenes Afmagt, og hvor raadne og uholdbare de menneftelige Systemer og Institutioner ere. Det er sørgeligt at tænke paa, at

saa mange Tusinder af Jordens Beboere haardnakket fremture i at forkaste Evangeliets Sandheder, som ere saa klart optegnede i den hellige Skrift og nu forkyndes af Herrens Tjenere, og idet de tilsidefætte den Lære, som Jesus forkyndte, søge de at erstatte samme ved menneftelige Systemer .og Trocsbejndelser, medens de stræbe at retfærdiggjøre deres Handlemaade med den Paastand, at det i vore Dage ikke er nødvendigt at iagttage Evangeliets Love og Ordinancer, saaledes som de forkyndtes af Jesus og hans Apostler; men det er vanskeligt at kunne sige, paa hvilken Deel af den hellige Skrift man har grundet en saadan Tro, eller man er kommen til en saadan Slutning. Da Mange iblandt den store Menneftemasse, som paa hiin mærkværdige Pintsefest var samlet i Jerusalem, vare blevene overbeviste om, at de havde forskæftet Livets og Herlighedens Herre, udbrød de eenstemmig: „I Mænd, Brodre, hvad skulle vi gjøre?“ Petrus sagde ikke: „Gaa i Fred, din Tro har frelst Dig.“ Nei, han lod dem forstaae med tydelige Ord, hvad der videre fordrødes af dem, idet han sagde: „Omvender Eder, og enhver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave; thi Eder og Eders Børn horer Forjættelsen til, og saa Mange, som Herren vor Gud vil kalde dertil,“ og saaledes lovede han Alle, der vilde adlyde de samme Ordinancer, de samme Betsignelser. Jesus sagde til Nicodemus: „Uden Noget bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige.“ Paulus siger, at Evangeliet er en Guds Kraft til Saliggjorelse, en Livslugt til Livet for dem, som annamme det og en Dødslugt til Døden for dem, der forkaste det. Formedelt Jesu Christi Aabenbaringer kunne vi forstaae, at saavel Jorden som dens

Beboere ville blive igjenløste ifølge den samme Forløsningsplan, der er anordnet af Herren, og altsaa maa den gennemgaae de samme Ordinancer, som Menneftene. Ligesom Alle doe i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Christo Jesu, og ligesom Jorden har været deelagtig i Folgerne af Faldet, saaledes vil den ogsaa blive deelagtig i Forløsningen og tilsidt blive frigjort fra Synd og Fordærvelse og stiftet til et Opholdssted for de Retfærdige, thi de Sagtmødige skulle arve Jorden, efterat den har opnaaet sin oprindelige Herlighed, og skal bade sig i de Straaler, som udsendes fra de Retfærdiges Sol. Jorden gennemgik Daabens Ordinance i Noe Dage, den blev hjemsogt af Syndsfloden, da al Ugudelighed blev bortseiet fra dens Overflade; den skal ligeledes undergaae Ilddaaben, hvorved al Synd og alle de Ugudelige endnu en Gang skulle blive udryddede, og Guds Aand blive udgydt over alt Kjød, saaledes som Propheten Joel har forudsagt: „Og det skal see i de sidste Dage, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sonner og Eders Døtre skulle propheterere; Eders Ældste skulle have Dromme, og Eders unge Karle see Syner. Og end over Tjenere og Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand.“ „Jorden skal blive fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.“ „Lanme og Løven skulle være tilsammen, og en Hærd ligge hos et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilhøbe og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaae i Græs, deres Affødninger ligge hos hverandre, og en Løve æde Straa som en Dge, og der skal ikke være Noget til at fordærve paa min Helligheds hele Bjerg.“ Da skulle de Retfærdige synge Mose og Lammets Sang, der skal gjenlyde fra Høiene, medens Guds Tabernakel skal være hos Menneftene, og

han skal være hos dem, og de skulle være hans Folk, og han skal være deres Gud.“
 „Dg Gud skal astorre hver Laare af deres Dine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere, thi det Første er vejet bort. Dg den, som sad paa Thronen sagde: See, jeg gjør alle Ting nye.“
 „Staden behøver ikke Sol eller Maane

til at skinne i den, thi Guds Herlighed oplyster den, og Lammet er dens Lys. Dg Folkeslagene af de Frelste skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger føre deres Glands og Herlighed til den.“
 Saaledes vil Jorden og dens Beboere blive forløste og luttrede samt bragte tilbage til Gud vor evige Faders Nærværelse formidlet Jesu Christi Forsøning.

Skandinaviens Stjerne.

• Den 1ste Mai.

Onde Tanker og deres Følger. — Hvorledes man kan undgaae Splid og feilagtige Slutninger.

Der gives ikke nogen Fristelse, som det er nødvendiger at være paa Vagt imod, end onde Tanker, og det fordi der sandsynligviis ikke er Noget, der har mere skadelige Følger. Det er en uimodsigelig Sandhed, at „saaledes som et Menneſke tænker i sit Hjerte, saaledes er det.“ Ord og Gjerninger ere blot de ydre Frugter af de Tanker, som næres i Sjælen, og derfor kunne vi let indsee Nødvendigheden af at vænne os til at beherske vore Tanker og Følelser. Derjom et Menneſke er reent i sine Tanker, ville ogsaa dets Gjerninger blive rene og gode, men derjom det giver Tanken frit Spillerum og lader den nuſtandsſet ſtreiſe om, vil det ikke vare længe, inden det ogsaa udſtrækker ſin Haand eſter den friſtende, men bedrageriſte Frugt. Naar Friſtelsen engang har overvundet Menneſket, er det ikke let at ſige, hvor langt den kan lede ſit ulykkelige Dffer paa Daarſtabens og Laſtens Sti. Vi ſtulde forſt og fremmeſt beſtræbe os for at luttre vore Hjerter ved Indſtydelsen af Herrens Aand, og ved dens Hjælp ſøge at bevare dem rene, og naar Træet ſaaledes er blevet godt fra Roden af, kan det aldrig feile, at jo ogsaa Frugten vil blive god. Derfor ſiger Herren: „Min Son giv mig dit Hjerte.“ Han fordrer ikke din udvortes Gudsdyrkelse, dine Penge, eller hvad Andet Du maatte være i Beſiddelse af, men dit Hjerte, idet han veed, at der, hvor det er givet, følger alt det Øvrige med.

En af de mange Friſtelſer, hvorved Satan ſøger at beſnære de Hellige, ſom ikke beſtandig ere paa Vagt mod hans ſnedige Anſlag, er Miſtanke til deres Brodre, ikke ſaa meget med Henſyn til deres Dyrigtighed og Trofaſthed i det Hele taget, men mere i Henſeende til de Følelſer, de nære angaaende Bedkommende, og de Henſigter, de maatte have med dem. Naar det engang har lykkes for Modſtanderen at formørke Saadannes Sind, opvækker han Miſtanke hos dem mod deres Brodre, idet de frygte for, at diſſe paa en eller anden Maade ville gjøre dem Stude; men det har altid viiſt ſig, at i ni Tilfælde af ti have ſaadanne Følelſer og Anſtuelfer

stedse været ugrundede, hvorimod de, som have været saaledes mistænkte, have ved enhver Leilighed søgt at gjøre dem Godt, der have givet Rum for saadanne Tanker, og have bestandig viist sig at være deres meest trofaste Venner. Naar saadanne Følelser faae Overhaand, have de ofte de sorgeligste Følger. De foraarsage ofte, at de bedste Venner blive de bitterste Fjender; det alleruhyldigste Ord mistydes og optages som en stor Fornærmelse; der opstaaer bittere Følelser mod den formeentlige Fornærmer, og snart give de sig tilljende ved Gebærder og Ord, hvilket selvsølgelig maa opvække Brede hos Modparten, og saaledes bliver Tvedragtens Sæd faaet der, hvor man ikke havde den mindste Grund til at vente, at den skulde trives, og den Onde glæder sig over den vundne Seier.

En anden Fristelse, som let kan have meget farlige Følger for de Hellige, er, at de give deres Phantasi et altfor frit Spillerum, hvorved de ofte komme til de latterligste og urimeligste Slutninger med Hensyn til Guds Værk. Nogle have en særdeles stor Tilbøielighed til at vise, at de forstaae ligesaa meget som deres Brødre, og kjende Alt, hvad Gud har aabenbaret angaaende Fremtiden, og maafee endda Mere.

Meget Ondt vilde undgaaes, dersom Alle vilde iagttage den Regel, aldrig at blive fornærmet, naar de ikke vare visse paa, at Fornærmelsen var forsætlig, og selv om de havde Grund til at troe dette, skulde de dog først undersøge deres egen Dpforsel for at see, om de ikke selv havde givet den første Anledning til uheldige Følelser, og dersom ikke dette var Tilfældet, behøvede de endnu mindre at give Rum for Bitterhed; thi Ingen, der har den mindste Vresfølelse, vil usorshyldt fornærme Andre, uden at han vil angre det bitterlig og søge at gjøre sin Feil god igjen. De ni Tiendebøle af den Splidagtighed og Strid, som er i Verden, er grundet paa Misforstaaelser.

Med Hensyn til den anden Bildfarelse skulde Enhver erindre, at „de skjulte Ting ere for Herren, men de aabenbare ere for os og for vore Børn.“ Herren har allerede bemyndiget sine Tjenere til at aabenbare Alt, hvad hans Folk er beredt til at modtage, og Mere end mange af de Hellige gjøre Brug af, og naar de blive beredte til at modtage flere Aabenbaringer angaaende hans Villie, vil han inspirere sine Tjenere til at meddele dem til hans Folk. Smidlertid burde enhver Sidste-Dages Hellig være tilfreds med det, som Herren allerede har aabenbaret angaaende Menneftenes Frelse, og trofast benytte den Kundskab, han allerede har — og ikke være altfor længselsfuld efter at trænge ind i Fremtiden; thi de, der ere begjærlige efter at faae vide Alt, ere let udsatte for at henfalde til Yberligheder og ere mindre beredte for de Aabenbaringer, som Herren maatte give dem, end de, der have været ydmyge og trofast benyttet det Lys og den Kundskab, som Gud har meddeelt dem formedelt sine Tjenere.

Correspondance.

Spragues og Brotens Jarvel til de Hellige i Skandinavien.

Beile, den 19de April 1866.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder!

Da Tiden nu nærmer sig til min Afreise fra disse Lande, hvor jeg nu har havt min Arbeidsmark i halvtredie Aar, vil jeg give Dem en kortfattet Skilbring angaaende min Virksomhed her i Skandinavien.

I en General-Conference i Store Saltfjostad den 6te April 1863 blev jeg kaldet til at tage til Europa paa Mission. Jeg begyndte usfortovet at gjøre de nødvendige Forberedelser til min Afreise og forlod Saltfjostaden den 16de samme Maaned i Selskab med flere af mine Brødre, der ligeledes skulde til Europa. Efter en meget behagelig Reise ankom vi til Liverpool den 18de Juli og bleve hjerteligt modtagne af Præsident Cannon. Jeg blev bestillet til at arbejde i Birmingham Conference under Eldste S. M. Kays Bestyrelse, men forblev der kun en meget kort Tid, da Præsident Cannon kaldte mig til at gaae til Skandinavien for at arbejde under Præsident S. N. Smith, der bestillede mig til omreisende Eldste i Kjobenhavns Conference under Eldste Edlessens Præsidium. Her maatte jeg begynde paa et Arbeide, der var noget ganske Nyt for mig, nemlig at lære et fremmed Sprog. Idet jeg tog fat paa dette, følte jeg min Svaghed og Ufuldkommenhed, men satte min Tillid til Gud og haabede, at han vilde dygtiggjøre mig til at erhverve mig den nødvendige Kundskab i Sproget, saa at jeg maatte blive istand til at udføre de mig paalagte Pligter til Herrens Vre, mine Foresattes Tilfredshed og mine Medmennefers Gavn.

Da jeg havde reist omkring i min Arbeidsmark omtrent en Maanedes Tid, forsøgte jeg for første Gang at tale i de Helliges Forsamlinger, og har fra den Tid af og indtil nu benyttet enhver Leilighed, som har tilbudt sig, til at bære Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Christi Evangelium, der er blevet aabenbaret formedelst Joseph Smith, og hvilket troes af de Sidste-Dages Hellige, som vore Fjender have behaget at kalde „Mormoner.“

I Foraaret 1864 blev jeg af Præsident Cannon bestillet til at eftertræde Jesse N. Smith som Præsident for den skandinaviske Mission, hvilken Funktion jeg tiltraadte den 1ste April næstefter. Ung af Aar og i mange Henseender uerfaren, sølte jeg tilfulde, at jeg ikke uden Herrens Bistand var istand til at opfylde de Pligter, som paahvilede mig ifølge min ansvarsfulde Stilling. Jeg bad derfor inderligen til min himmelske Fader, at han vilde tilbeile mig den fornødne Visdom og Kraft til at udføre Alt, hvad der paalaa mig, til hans Velbehag. Da De imidlertid blev bestillet af Kirkens overste Præsidentkab til at overtage Præsidentiet over denne Mission, blev jeg folgelig ved Deres Ankomst hertil løst fra det Ansvar, der var blevet mig paalagt, og jeg fra-traadte min Funktion den 1ste August, altsaa fire Maaneder efterat jeg havde tiltraadt samme. Derpaa blev jeg kaldet til Deres Raadgiver, hvilken Stilling jeg siden har indtaget.

Jeg blev strax derefter bestillet at gaae til Norge, og ankom til Christiania

den 12te August. Jeg arbejdede i dette Land i Forening med Eldste G. M. Brown i omtrent 9 Maanedes, i hvilket Tidrum jeg reiste meget omkring, besøgte de Hellige paa forskjellige Steder og prædikede Evangeliet, hvorsomhelst jeg kunde faae Anledning dertil. Jeg forlod Norge om Foraaret 1865 og ankom til Kjøbenhavn den 26de April.

Siden den Tid har jeg besøgt de forskjellige Conferencer i Danmark og Sverrig, har reist meget og ofte tilbagelagt længere Veistrækninger. tilfods, idet jeg har besøgt mange af de Hellige og ikke faa Fremmede i deres Huse. Jeg har hos Sødfænde stedse fundet en hjertelig Modtagelse, ligesom de ved enhver Leilighed have lagt deres Gjæstfrihed for Dagen, og det er med glade Følelser jeg benytter denne Anledning til at aflægge min hjerteligste Tak for de mange Bevise paa Forekommenhed og Velvillie, som jeg har modtaget saavel af Hellige som Fremmede, og jeg hyder Eder herved mit Falvel, inden jeg forlader Scandinavien, da jeg nu snart agter at tiltræde min Tilbagereise til Amerika, hvor jeg først saae Dagens Lys — til Landet mellem Klippebjergene, hvor jeg atter forventer at træffe sammen med mine Beslagtede, Venner og Bekjendte — til det Land, som er Gjenstand for mine og mine Brøders og Søstres hjæreste Forhaabninger, fordi det er de Helliges Indsamlingssted.

Brødre og Søstre! Dersom I forblive trofaste i den Pagt, I have sluttet med Herren, vil det ogsaa engang blive Eders lykkelige Løb at samles iblandt den Høiestes Hellige, thi han vil opfylde sine Forjættelser, og i hans egen beleilige Tid samle sit Folk. Bliver derfor ikke modløse. Kommer gamle Israël ihu, der

uagtet Guds Forjættelser til Fædrene maatte giennemgaae store Trængsler, inden de fik det Land i Besiddelse, hvilket han havde lovet Abraham og hans Sæd som en evig Arv.

Hvad mig selv angaaer, da glæder jeg mig ved mit Arbejde her i disse Lande. Jeg gjentager mi: Tak til de Hellige for den Godhed og Velvillie, som I stedse have udviist imod mig, og de mange behagelige Timer jeg har tilbragt i Eders Selskab, ville altid være mig en kjær Grindring. Uagtet jeg om ikke ret lang Tid forventer at samles med mine Paa-vorende og Bekjendte i Zion, er det dog med en vis Beemød jeg forlader de Hellige her for en Tid. Jeg siger for en Tid, thi jeg veed, at dersom I forblive trofaste, haaber jeg engang at træffe Eder i Hjerogens Dale, hvor I kunne nyde større Velsignelser end her i disse Lande.

Kjære Broder Widerborg! Tillad mig, at jeg herved aflægge min hjerteligste Tak for den Godhed og Omhu, som De stedse har udviist mod mig. Jeg søler af mit ganske Hjerte, at jeg stylder Dem Meget, og jeg takker Herren for den Leilighed, jeg har havt til at arbejde i Forening med Dem for at udsprede Sandheden iblandt vore Menneſter. Jeg takker Dem ligeledes for Deres faderlige Raad og Formaninger. Jeg vil aldrig glemme de mange glade Timer, jeg har tilbragt i Deres Selskab, men det vil stedse være som en Forfriskelse for mig at tænke derpaa.

Idet jeg beder Gud at velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Stilling, og naar Deres Arbejde her er fuldbendt — da at føre Dem lykkelig og vel hjem til Deres Familie og Bekjendte, uberteigner jeg mig Deres Brøder i Christo,

Samuel L. Sprague.

Christiania, den 6te April 1866.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder!

Da mit Arbeide i dette Land snart vil ophøre, troer jeg, at nogle Linier angaaende Missionen muligviis vilde interessere Dem og „Stjernens“ Læsere.

Kaldet i April Conferencen 1863, forlod jeg mit Hjem den 25de s. M., naaede Florence efter to Maaneders Reise over Sletterne og Ny York den 1ste Juli s. A.; derfra tog jeg med Dampskibet „City of Manchester“ tilsoes, medens mit Fædrelands Kanoner tiltordnede os sit Farvel. (Det var den 4de Juli, Nationens Fødselsdag, som fejres overalt i Amerika). Ved min Ankomst til Liverpool (17de) blev jeg befuldmægtiget til at arbejde i Manchester Conference, og den 2den August s. A. til at arbejde i den scandinaviske Mission, som jeg tiltraadte i Kjøbenhavn den 7de s. M., og derpaa virkede 2 Maaneder i Sjælland, indtil jeg blev befuldmægtiget min Mission i Norge.

Den 18de October betraadte jeg for første Gang norsk Grund, og i Løbet af Vinteren besøgte jeg i Egenkab af omreisende Vilde Grenene i forskjellige Egne af Landet; men paa Grund af min Ulyndighed i Sproget, havde jeg mange Hindringer at overvinde, og kunde af samme Aarsag kun i ringe Grad opfylde de Helles Ønsker; jeg kan derfor ikke noksom paastjonne den Overbærenhed og Kjærlighed, som under disse Omstændigheder blev beviist mig allevegne. Ved Emigrationsens Afgang, om Foraaret 1864, eftertraadte jeg Vilde S. P. N. Johansen i Præsidentskabet over Christiania Conference, og har siden den Tid virket som Præsident. Skjøndt den religiøse Frihed ikke er garanteret os ved Lov, har dog Øvrighederne, især i Christiania, været særdeles tolerante og ydet os al den Be-

skyttelse, vi kunne ønske, og i nogle Tilfælde endog mere end i andre Lande, hvor Lovens Bogstav tilkjendte os Samvittigheds-Frihed og Ret til offentlig Gudsdyrkelse.

Gjentagne Gange have vi petitioneret til Stortinget om en Forandring i Loven til Gunst for os, men endnu staaer Afgjørelsen uafgjort, idet andre Forretninger formeentlig have været ansete af mere paatrængende Nødvendighed, og vor sidste Petition (1865) blev derfor ligeledes henlagt til en ubestemt Fremtid.

Et Blik paa Kortet vil overtyde Enhver om en Deel af de Vanskeligheder, vi have for at vedligeholde Forbindelsen med Conferencens fjernere Punkter; den betydelige Opoffrelse af Tid og Penge, som udfordres til Reiser og Brevvevling, i Forbindelse med Norges velbeskjendte Fattigdom, har gjort Økonomi til et Hovedstudium for de Præsiderende, og i mange Henseender hindret Værkets Udbredelse med samme Hurtighed, som i Broderrigerne Danmark og Sverrig, skjøndt Folket i det Hele taget vist er ligesaa modtageligt for Sandheden.

Conferencen er inddeelt i 8 Distrikter, med een eller flere omreisende Vilde som Missionærer i hvert. Disse have siden sidste Østeraar været fordeelte under de fra Zion sidst ankomne Brødres Overopsyn, og for Nærværende præsiderer Vilde C. D. Folkmann over den nordlige, og Vilde S. Larsen over den sydvestlige Deel af Conferencen. Vilde S. C. Andersen præsiderede over et Distrikt, indtil han blev kaldet til Gothenborg Conference, og Vilde C. C. A. Christensen havde den østlige Deel, hvilken nu er overtaget af Vilde Th. M. Samuelsen.

Medlemmernes Antal, Præstedømmet iberegnet, udgjør omtrent 1,025; Emigrationen vil iaar medtage omtrent 120 Personer (Store og Smaa), men Udsigterne til Evangeliets Fremme ere meget lovende, og Tallet vil ventelig snart opfyldes.

Med Taknemmelighed til Herren, som har velsignet mine svage Bestræbelser i dette Land, vender jeg nu mit Blik mod mit Hjem i det fjerne Westen, hvortil jeg er knyttet med Hjertets sømmeleste Baand; thi blandt Herrens foragtede og forfulgte

Folk har jeg prøvet Mormonismens Holdbarhed og seet mange Beviser paa den sande Brodertjærlighed ligeoverfor Følelsesvold og Undertrykkelse i det lovpriste Frihedsland, Amerika, og med disse Følelser beder jeg Herren velsigne Dem og mine mange Venner, som jeg nu skal forlade, dog med det Haab at see mange af dem igjen i Zion's fredelige Dale.

Deres Broder og Medarbejder,
Geo. M. Brown.

Nyheder.

England. I London have 15,000 Strædersvende nedlagt deres Arbeide. Enkelte af de største Vællædnings-Etablissementer, som f. Ex. Poole's, skulle være aldeles uden Arbeidere. Der er gjort Mæglingsforsøg mellem Mestere og Svende angaaende Lønnen og Arbeidstiden, men hidtil uden Resultat.

Tydskland. Efterretningerne fra Tydskland lyde modstridende. Ifølge preussiske Blade seer det ud, som om der var indtraadt et fredeligere Forhold mellem de tydske Stormagter, medens de engelske Aviser ansee Krigen som uundgaaelig, ligesom et Telegram melder, at den østerrigske Gesandt i Berlin skal være kaldt tilbage.

Italien. Et Telegram fra Wien meddeler, at Italien samler store Troppemasser ved Bologna. Østerrig mobiliserer sin Armeé i Italien under Erkehertug Albrechts Commando.

Den 23de April have Friskarere gjort et Indfald ved Rovigo (i det sydlige Venetien, tæt ved Grændsen af Romagna), men ere slaaede tilbage af det østerrigske Regiment Baron Gruber. 40 Døde.

Rusland. De hamburgske Blade meddele den overrassende Efterretning om et Mordattentat paa Keiseren af Ruslands Person. Gjerningsmanden siges at være en russisk Adelsmand, som har villet hævne sig paa Grund af de store Tab, han har lidt ved Bondeemancipationen. Han affjød Pistolen i Keiserens Nærhed, men en Bonde ved Navn Dstiv Ivanow, der saae det, var i samme Dieblik sprungen til og havde ved et Slag givet Morderens Arm en anden Retning. Bonden er bleven ophøiet i Adelsstanden. Den 18de herskede der grændseløs Jubel paa Gaderne og i Theatrene; Keiseren mødte paa Slottets Balcon og viste sig i Gaderne, samt besøgte Smolnaklostret.

I det nordlige Finland har Hungersnøden grebet om sig i en saa forfærdelig Grad, at store Skarer af Menneſter have forladt deres Sogne og drage omkring og

tilbyde at arbejde for den nodtørstigste Næring. Fra et kun tyndt befolklet Sogn ere over 500 Mænd og Qvinder vandrede til Sverrig og Rusland for at søge Underhold der. Mere fortvivlet er deres Stilling, som ere giste og for deres Børns Skyld ere tvungne til at forblive i deres Hjem. Disse Folks fornemste Fødemiddel bestaaer i flintstakket Halm, som er kogt i Saltvand og blandet med noget Meel og Virebart. Blandt denne udhungrede Befolkning græsserer der desuden Nervefeber og Mæslinger.

Donaufyrstendommerne. I Sassy, Hovedstaden i Moldau, fandt den 15de April et blodigt Sammenstød Sted mellem Civile og Militaire; flere Arrestationer have fundet Sted.

Tyrkiet. I Tyrkiet synes man at forberede sig paa en krigerst Løsning af Spørgsmaalet om Donaufyrstendommerne. I Arsenalerne herfter overalt en uafbrudt Virksomhed, Troppendrivningen i Provindserne vedvarer, og den ene Hærsdeling efter den anden sendes til de nordlige Grændsdistrikter.

Amerika. Der berettes fra Canada, at den engelske Gesandt i Washington, Sir Frederic Bruce, har sendt en Marinebefuldmægtiget til Lawrenceflodens Kyster, for at undersøge Forsvarsmidlerne paa Strækningen fra Montreal til Kingston (c. 210 engelske Mile). I Canada ønskes man Stationeringen af en Kanonbaadsflotille paa Floden, for at afværge Feniernes Overtromplinger; hvis England ikke kan sende Kanonbaade, vil Regjeringen i Quebec selv bygge dem. I Mem. diplom. berettes, at den engelske Admiral James Hope skal have faaet Ordre til at sende alle Tropper, der kunne undværes paa Antillerne, til Halifax.

Vestindien. Fra Port au Prince paa Domingo er der indtruffet Meddelelser til London om, at en Flådeskvadde har ødelagt 800 Huse i Staden. Staden anslaaes til 2 Mill. Dollars. Byen har 30,000 Indbyggere.

Blandinger.

Hessen Homburg. Den for ikke lang Tid siden afdøde Landgrev Ferdinand af Homburg var den ældste af Europas regjerende Fyrster, nemlig 83 Aar gammel. Hans Fyrstendomme, der nu er gaaet i Arv til Storhertugen af Darmstadt, havde et Omfang af 5 Qvadratmile med 27,000 Indvaanere; hans Armeé paa Krigsfod bestod af 4 Compagnier eller 366 Mænd, i Fredstid var den betydelig mindre. Landgreven efterlader sig en betydelig Privatformue.

Spiritusforbrug i England. Af indenlandst fabrikerede og fremmede Spirituosa blev der i 1865 i det forenede Kongerige til Fortæring afgiftsberettiget over 128,200,000 Potter dansk Maal, hvilket for hvert Individ af hele Befolkningen — c. 29 Mill. Mennesker — giver en omtrentlig Forbrug af henved $4\frac{1}{2}$ Pot; i Irland alene afgiftsberettiges der, trods en stor Deel af Landbefolkningens hyerst kummerlige Vilkaar, ikke mindre end c. 21,434,000 Potter Spirituosa.

To sammenvoxede Negerpiger forevise*s* i denne Tid offentlig i Raleigh i Sydcarolina og tildrage sig stor Opmærksomhed. De ere 14 Aar gamle og fødte af Slaveforældre i Anson County. Forbindelsen mellem disse Piger er endnu større, end den er hos de siamesiske Tvillinger, idet de have flere physiske og mentale Organer tilfælles. Sammenvoznngen begynder under Nalken og ender ved den yderste Deel af Rygraden. Berorer man En af dem paa en Legemsdeel nedenunder Sammenvoznngen, føles det af dem Begge, medens en saadan Berorelse ovenover den kun føles af den Enkelte, man rorer ved. De kunne samtidigt tale til forskjellige Personer om aldeles forskjellige Gjenstande; og den Ene af dem kan spille Skort, medens den Anden læser eller synger.

Ifølge Efterretninger fra Missionairer i Indien findes der endnu der Enker, som ikke ville overleve deres afdøde Mand, men foretrakke at lade sig opbrænde med deres Lig. Et saadant Offer er nylig blevet bragt i en Landsby, omtrent 25 Mile fra Allah-abod, hvor en Barbeers Enke gav et saa overordentligt Beviis paa Kjærlighed til sin Mand. Strax efterat han var død, erklærede hun, at hun ikke vilde overleve ham. Hun modstod alle sine Slægtninges og Venners Bonner og lod opreise et Baal, hvorpaa hun satte sig med sin Mand*s* Lig i Skjød*et*, efter iforveien at have ladet sine Klæder og sit Haar indsmøre med et let brændbart Stof, som Indierne kalde Ghra. Der blev endvidere lagt Riisknipper rundt omkring hende, og under disse Forberedelser bevarede hun den største Kølighed, ja gav endog selv Befaling til at antænde Ilden. Endnu medens Flammerne hvirvlede op om hende, underholdt hun sig med Tilskuerne og lod intet Smertensffrig, ja ikke engang et Sul høre, indtil Røgen, som hurtig maa have qvalt hende, skjulte hende for de Omkringstaaendes Blik.

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Tale af Eldste D. Pratt (fortsat)	225.	Correspondance (Spragues og Browns	
Saliggjorellens Plan	230.	Farvel til de Hellige)	235.
Redaktionens Bemærkninger (Om		Nyheder	238.
Tanker og deres Følger. — Hvor-		Blandinger	239.
ledes man kan undgaae Splid)	233.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Loreuzensgade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.